

ὀπισθεν δ' ἤρχοντο τὰ προικιά, κόσκινα πλήρη μεγάλων ὀπῶν, καὶ σκάφαι μὲ βάθος καταφαγόμενον καὶ τρυπημένον, καὶ παντοῖα ἀποτρόπαια συντρίμματα οἰκιακῶν σκευῶν.

Οὐχ ἦπτον εἰδεχθῆς ἦτο ἡ καμῆλα· πλώριος τριχωτὸς τράγος ὑψυῖτο ἀπολήγων εἰς τερατώδη κεφαλὴν, ἧς αἱ σιαγόνες συνεκρούοντο φοβερῶς, ὑπὸ τὸ ποδῆρες δὲ περιβλημα διαφαίνοντο οἱ τέσσαρες ἄπλυτοι πόδες τῶν δύο ἀποτελούντων τὸ τετράποδον ἐκεῖνο ἀνθρώπων.

Ὅτι ἀκαλαίσθητον, ὅτι βρωμερὸν ὅτι κινεῖν τὸν ἔμετον περιεῖχεν ἡ ἡ φαντασία ἡ τὰ ἐρμάρια τοῦ ὄχλου ἐξεχέστο εἰς τὰς ὁδοὺς τὰς δύο κυριακὰς τῶν Ἀπόκρεων, ὡς ν' ἀφυπνίζετο ἐν αὐτῷ ῥυπαρὸν τι ὀρμέμφυτον γύφτων.

Εὐτυχῶς πρὸ ἐνὸς περίπου ἔτους φιλόκαλοι ἄνδρες συνελθόντες ἀπήρτισαν σωματεῖον πρὸς διοργάνωσιν ὥραιων καὶ εὐφυνῶν μεταμφιεσμῶν κατὰ τὰς Ἀπόκρεως.

Ὁ ὁμιλος οὗτος πλὴν τοῦ λίαν τραγικοῦ ὀνόματος Κομιναίον τῶν Ἀπόκρεων ὑπερ ἔλαβε ἔδειξε πολλὴν καλαισθησίαν. Διὰ προκηρύξεως διέταξε τὰ κατὰ τὴν παρέλασιν τῶν μετμηφισμένων ὀρίσασα καὶ τὰ βραβεῖα ἅτινα ἔμελλε νὰ παράσχη εἰς τοὺς ἐπιδεικνύοντας μείζονα εὐστοχίαν ἢ εὐ-

φυΐαν. Συγχρόνως δὲ ἡ ἀστυνομία ἀπηγόρευσε τὴν ἐκθεσιν εἰδεχθῶν θεαμάτων.

Καὶ δὲν ἦσαν μὲν καθόλου ἄσπιλοι αἱ παρελθούσαι Ἀπόκρεω, ἀλλ' ὅς ἀναλογισθῶμεν ὅτι δυσχερέστερον εἶνε νὰ μετατραπῇ ὁ ῥοῦς ποταμοῦ ἐκ τῆς κοίτης του ἢ διὰ μιᾶς ὁ χαρακτήρ καὶ τὸ πνεῦμα πᾶνδῆμου ἐορτῆς.

Πέρυσιν ἐγένοντο ἀπλῶς ἀποπειραὶ μεταμφιέσεων, ἀλλ' ἐπέτυχον ὑπὲρ πᾶσαν προσδοκίαν.

Γραφικαὶ παραστάσεις σκηνῶν ἐκ τοῦ ἀρχαίου βίου ἡ τῶν νεωτέρων χρόνων, πλαστικὰ συμπλέγματα, ὑπαιγιμοὶ εὐφυνεῖς συγχρόνων πολιτικῶν γεγονότων, παρῳδία τοῦ ἀποκλεισμοῦ τῶν ἐλληνικῶν λιμένων, μικραὶ ἐφ' ἀμάξης παραστάσεις, θεάματα καταθέλλοντα τὰ ὄμματα, κινεῖντα τὸ μεῖδιμα ἡ πλατὺν γέλωτα ἐξεγείροντα, ἀντικατέστησαν τὰ φρίκην κινεῖντα ἐκεῖνα.

Ἐφέτος, ἡ ἐορτὴ θὰ γείνη ὥραιότερα. οὐδεμίαν δ' ἀμφιβολία ὅτι ἡμέραν τινα αἱ Ἀπόκρεω τῶν Ἀθηνῶν θὰ καταστώσιν ἂν μὴ ἐφάμιλλοι τῶν τῆς Νικαίας καὶ Ἰταλικῶν τινων πόλεων, ἀλλὰ καλλιτεχνικὸν ἐντρύφημα, ἐλκύνον χιλιάδας ἀνθρώπων εἰς τὰς Ἀθήνας.

ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΗΣ Π. ΚΟΥΡΤΙΔΗΣ.

ΤΑ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΣΥΜΒΑΝΤΑ ΕΝ ΓΑΛΛΙΑ.

(μετὰ εἰκόπων. — τέλος.)

Πάντες ὁμολογοῦσιν, ὅτι ὁ Φερρὼν εἶνε εἷς τῶν καλλιτέρων διοργανωτῶν τοῦ γαλλικοῦ στρατοῦ, ἐκτὸς δὲ τῶν πολλῶν καὶ ἐμβριθῶν αὐτοῦ στρατιωτικῶν γνώσεων ὀνομαστὴ εἶνε καὶ ἡ ἀληθῶς στρατηγικὴ αὐτοῦ γαλήνη καὶ ἡρεμία συνδυαζομένη μετὰ τῆς αὐστηρᾶς ἀποχῆς ἀπὸ πάσης πολιτικῆς ἀναμίξεως. Ἀναμφίβολον δὲ εἶνε, ὅτι θὰ παρέμενεν ὑπουργὸς εἰς-έτι, ἐὰν δὲν ἐφέρετο αὐστηρῶς πρὸς τὸν προκάτοχόν του, στρατηγὸν Βουλανζέ, ἐν τῇ σκανδαλώδει ὑποθέσει τοῦ Καφφαρέλ καὶ ἐὰν δὲν ἐκίνει οὕτω καθ' ἑαυτοῦ τὴν μῆνιν τῶν ῥιζοσπαστῶν, χάριν τῶν ὁποίων ὁ Τιρὰρ ἠναγκάσθη βεβαίως νὰ τὸν ἀποκλείσῃ ἀπὸ τοῦ ἐνεστώτος γαλλικοῦ ὑπουργείου. Ὁ Φερρὼν ἐξέδωκε πρὸς τοῦτοις καὶ δύο στρατιωτικὰς πραγματείας: „Τὸ ἀμυντικὸν τῆς Γαλλίας σύστημα“ καὶ „τὰ ἀμυντικὰ ὀχυρώματα τῶν Παρισίων“. Κατὰ τὸν γαλλογερμανικὸν πόλεμον διτέλει στρατιωτικὸς διοικητὴς τῆς Κελιδονίας.

Οὐχ ἦπτον δυσμενῶς διάκεινται οἱ ῥιζοσπάσται καὶ πρὸς τὸν ἔτερον διακεκρυμένον στρατηγὸν τῆς Γαλλίας, τὸν Σωσσιέ. Καὶ ὡς ἀφορμὴ μὲν τῆς δυσμενείας ταύτης ἀναφέρεται ἡ φίλική στάσις τοῦ Σωσσιέ πρὸς τοὺς συντηρητικούς, ἀλλ'

ὡς κυρίαν αἰτίαν πρέπει ἡμεῖς νὰ παραδεχθῶμεν τὴν αὐστηρότητα, ἣν ὁ στρατηγὸς ἔδειξε κατὰ τῶν ὀχλαγωγῶν, λαβῶν πάντα τὰ μέτρα ὅπως ἐν ῥίπῃ ὀφθαλμοῦ καταπνίξῃ εἰς

τὰ σπάργανα πᾶσαν ἀποπειραν στάσεως. Ὁ Σωσσιέ εἶνε ὁμολογουμένως γενναῖος στρατιώτης, πολλάκις προκινδυνεύσας ὑπὲρ πατρίδος καὶ ἐν κρυπτῷ ἐργασθεὶς ὑπὲρ αὐτῆς ὅσον οὐδεὶς ἄλλος τῶν νῦν στρατηγῶν τῆς δημοκρατίας. Γεννηθεὶς τῷ 1828, ἐν Troyes, ἐγένετο τῷ 1850 ἀξιωματικὸς καὶ ἐπολέμησε γενναίως ἐν Κριμαίᾳ, Ἰταλίᾳ καὶ Μεξικῷ. Κατὰ τὸν γαλλογερμανικὸν πόλεμον διώκει τὸ 41^{ον} σύνταγμα τοῦ πεζικοῦ, συνελήφθη κατὰ τὴν πολιορκίαν τοῦ Μέρς, διέφυγε τὴν αἰχμαλωσίαν κατόπιν καὶ κατετάχθη πάλιν εἰς τὸν στρατὸν τοῦ Λείγης. Μετὰ τὸν πόλεμον μετέβη εἰς Ἀλγέριον ὡς στρατηγός, ἐκλεγείς ὁμῶς βουλευτὴς ἐπέστρεφεν ἐκεῖθεν καὶ μέχρι τοῦ 1876 παρέμεινεν ἐν τῇ

Βουλῇ. Τῷ 1881 ἐστάλη αὖθις εἰς Ἀλγέριον ὡς ἀνώτατος διοικητὴς τῶν ἐκεῖ στρατευμάτων. Σήμερον εἶνε στρατιωτικὸς διοικητὴς τῶν Παρισίων καὶ ὡς τοιοῦτος αὐτὸς εἶνε ὁ καταλληλότερος πάντων, ὅπως μετὰ πάσης δυνάμεως κωλύσῃ οἷονδ' ἕποτε ὀχλαγωγικὸν κίνημα ἐν Παρισίοις.

ΚΑΣΣΑΝΙΑΚ.

ΦΕΡΡΩΝ.

ΛΕ ΜΑΚΩ.

ΣΩΣΣΙΕ.

Ὁ κ. δὲ Μακὼ εἶνε ὁ μᾶλλον διακρινόμενος ἐκ τῶν ἄλλων ἡγετῶν τῶν συντηρητικῶν, παντοιοτρόπως προσπαθὼν καὶ ἐργαζόμενος, ὥπως ἀναπτύξῃ τὰ κοινὰ συμφέροντα τῶν διαφόρων συντηρητικῶν ὁμίλων. Εἰς κρίσιμους περιστάσεις αὐτὸς διευθύνει τὰς συναυροίσεις τῆς δεξιᾶς καὶ πολλάκις ἐπιτυχῶς ἀγωνίζεται ν' ἀποκαταστήσῃ ὅπως δὴ ποτε ἓνα „modus vivendi“. Τὸ κυριώτερον ἐλάττωμά του εἶνε ἡ στέρησις τελείου πολιτικοῦ προγράμματος, ἄνευ τοῦ ὁποίου οὐδεὶς τῶν σημερινῶν πολιτευτῶν δύναται νὰ ὑπάρξῃ. Ὅλως ἀντιθέτου πρὸς αὐτὸν χαρακτηρὸς εἶνε ὁ Παῦλος Κασσανιάκ, ὅστις σπουδαίαν ἐξασκεῖ ἐπιρροὴν ἐπὶ τῶν συντηρητικῶν. Ἐμπαθὴς καὶ πρὸ οὐδεμιᾶς ὑπερβολῆς καὶ ὕβρεως ἀποδεικνύων, δύναται νὰ ὀνομασθῇ οὗτος ὁ συντηρητικὸς Ῥοσεφόρ, συνενῶν εἰς ἓν καὶ τὸ αὐτὸ πρόσωπον τὸν δημοσιογράφον, τὸν πολιτικόν καὶ τὸν μαχαιοβογάλτην. Αἱ μονομαχίαι του εἶνε ὅσον καὶ αἱ τοῦ Ῥοσεφόρ ὀνομάσται, τὰ ἄρθρα του ὅσον καὶ τὰ τοῦ συντάκτου τοῦ „Φανου“ πλήρη ὕβρεων καὶ χλευασμῶν.

Περὶ τοῦ μέλλοντος τῆς Γαλλίας δὲν δύναται νὰ ῥηθῇ θετικόν τι. Πολλάκις ἀπεδείχθη τρανώτατα, ὅτι ἡ χώρα ἔχει ἀπιστεύτως μεγάλην ζωτικότητα, ἀλλ' ἀμφίβολον εἶνε ἂν ἡ ζωτικότης αὕτη θὰ δυνηθῇ ἄχρι τέλους ν' ἀνεχθῇ

τὰς ἀγόνους ταύτας καὶ καταστρεπτικὰς διμάχας τῶν ἐν τῇ Βουλῇ φατριῶν. Αἱ μετριότητες, αἱ πηδαλιουχοῦσαι σήμερον τὸ σκάφος τῆς Γαλλίας, θὰ ὠθηθῶσι θάττον ἢ βράδιον τὸν λαόν ἢ εἰς τὴν ἀναρχίαν, ἢ εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς μοναρχίας. Ἄλλ' ἐν τούτοις λογικὴ εἶνε ἡ πορεία τῶν πραγμάτων. Τους ἄνδρας ἐκείνους, οἱ ὅποιοι, πραγματοποιήσαντες ὅ,τι ὠνειροπόλουν, ἐργάζοντο παντὶ σθένει, ὑπὲρ πατρίδος καὶ ὑπὲρ αὐτῆς ἐθυσίαζον τὰ πάντα, διεδέχθη ὅμιλος πολιτευτῶν ἐξ ἐπαγγέλματος, οἱ ὅποιοι μόνον τὸ ἴδιον συμφέρον ἔχουσιν ὑπ' ὄψιν καὶ ὡς γινώμονα λαμβάνουσι τὸ ἀμερικανικὸν ἀξίωμα: „τῷ νικητῇ τὰ λάφυρα“. Ἡ δημοκρατικὴ μερίς διεσπάσθη εἰς κόμματα ἀντιμαχόμενα σφοδρῶς κατ' ἀλλήλων. Καὶ ἐπικρατεῖ μὲν ἀκρίμῃ ἡ μερίς τῶν χρηστῶν καὶ τιμίων ἀστῶν, ἀλλ' ὁσημέραι καθίσταται δυσχερεστέρα ἡ θέσις καὶ ἡ ὑπαρξίς της. Τὸ ὑπουργεῖον Τιρὰρ δὲν φαίνεται ἱκανὸν διὰ τῆς αὐθεντίας του νὰ ὑποστηρίξῃ τὰς ἐνεργείας τοῦ νέου προέδρου καὶ τῶν εὐφρονούντων, ὡς ἐκ τούτου δὲ πιθανώτατα εἶνε καὶ ἄλλαι ἐκπλήξεις καὶ ἀπρόοπτα συμβάντα κατὰ τὸ ἤδη ἀρξάμενον ἔτος, αἵτινες ἴσως περιέχωσι καὶ τὴν ἀπόκρισιν εἰς τὸ ἀνωτέρω ἐρώτημα περὶ τοῦ μέλλοντος τῆς δημοκρατουμένης Γαλλίας.

Ο ΟΡΚΟΣ ΜΟΥ.

Ὁρκίστηκα κ' ἐσήκωσα ἔσθ' ὅρκον τὰ χεῖρα
Καὶ εἶπα μέσ' ἔσθ' ὅρκον μου „ἀν' ἀγαπήσω κ' ἂν πονῶ
Φωτὶλὰ νὰ πέσῃ ἀγόρταγῃ ἀπ' τ' οὐρανοῦ τ' ἀστέρι
Καὶ νὰ μὲ κάψῃ ζωντανό.“

Μὰ ὅταν εἶδ', ἀγάπη μου, τὰ μαχικὰ σου κάλλη
Καὶ ἄθελα μ' ἐκύτταξες μὲ μιὰ ὀλόθερμη ματιά,
Ἐξέχασα τὸν ὅρκον μου, ἀγάπησα καὶ πάλι,
Μ' ἀλήθεια μ' ἔκαψε φωτιά.

Ἀπ' τὰσ' τὰ ματάκια σου βγῇ κ' ἡ φωτιά ἐκείνη
Καὶ ἔσθ' ἡ καρδιά μου ἀναψῇ κ' ἐκεῖ ποτὲ δὲν σβύνει.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΟΛΕΜΗΣ.

1. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΛΟΜΒΑΡΔΟΣ (ἐν σελ. 49).

2. ΤΟ ΑΛΜΑ ΤΗΣ ΣΑΠΦΟΥΣ. Εἰκὼν ὑπὸ W. Amberg, ἐν σελ. 53 μετ' ἄρθρου ὑπὸ Σπυρίδωνος Παγανέλη, ἐν σελ. 51. Καλλιτεχνικωτάτη εἰκὼν παριστώσα τὴν ποιήτριαν καθ' ἣν στιγμὴν ἐτοιμάζεται νὰ κρημνισθῇ εἰς τὸ βάραθρον.

3. Αἱ ΠΑΓΟΔΡΟΜΙΑΙ ΕΝ ΓΕΡΜΑΝΙΑ. Εἰκὼν Grütz (ἐν σελ. 57). Ἐν τοῖς βορείοις κλίμασιν ὑπάρχει εἶδος διασκεδάσεως ὡραίας καὶ ὠφελιμωτάτης, ἀγνώστου δὲ δυστυχῶς εἰς ἡμᾶς. Ἐκαστος ἡμῶν ἐν Ἀνατολῇ ἔχει μὲν κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον ἀμυδράν τινα ἰδέαν περὶ παγοδρομιῶν, ἐκ περιγραφικῶν ἀναγνωσμάτων ἢ προφορικῶν ἀνακοινώσεων, δὲν δύναται ὅμως οὐδὲ νὰ φαντασθῇ ἐξ ὁλοκλήρου τὴν χάριν καὶ νὰ κατανοήσῃ τὰ πλεονεκτήματα τῆς ἐπαγωγῆς ταύτης ἀσκήσεως, καθ' ἣν τὸ σῶμα φέρεται ὡς ἐπὶ πτερύγων δια τοῦ καθαροῦ ἀέρος. Ἡ ἡμετέρα εἰκὼν παρέχει πιστὴν

τοῦ πράγματος παράστασιν, ἐξαίρεται δὲ συγχρόνως ἐν αὐτῇ καὶ συνηθέστατόν τι ἐπεισόδιον, ἢ πρόθυμος δηλ. καὶ φιλόφρων ἐκδούλευσις, ἣν προσφέρει νεαρὸς παγοδρόμος ἀναλαμβάνων τὴν ὑπόδεσιν παγοδρομώσεως.

4. „ΚΑΘΕ ἈΡΧΗ ΚΑΙ ΔΥΣΚΟΛΟΣ.“ Κατὰ τὴν ἐλαιογραφίαν τοῦ Beechi (ἐν σελ. 64). Ἐτερον τοῦτο χαριέστατον οἰκογενειακὸν ἐπεισόδιον. Ἡ μεγαλειτέρα ἀδελφὴ διδάσκει τὴν μικροτέραν εἶδος πλεξίματος, ὕλην δὲ καὶ ἐργαλεῖα ἀποτελοῦσιν οἱ γυμνοὶ δάκτυλοι καὶ οἱ ξηροὶ στάχεις. Τοῦτο εἶνε προπαιδεία τις τῶν πολυπλοκωτέρων ἐργοχειρῶν, τὰ ὅποια θὰ ἐκμάθῃ ἡ νεαρώτερα κόρη σὺν τῷ χρόνῳ, προσηλοῦσα νῦν ὅλην τὴν προσοχὴν της πρὸς ἀντίληψιν τοῦ πρώτου δι' αὐτὴν μυστηρίου, κατανοήσασα δὲ ἤδη, ὡς δεικνύει ἡ ἱλαρότης τῆς μορφῆς της, τὸ πλεῖστον τῆς προχείρου διδασκαλίας μέρος.